

Tale til konfirmander april 2024

Det gik op for mig forleden dag, at det i år er 40 år siden, at jeg selv blev konfirmeret. Det var St. Bededag, den 18. maj 1984. På konfirmationsbilledet ses alle fra min klasse, for dengang var det alle, som blev konfirmeret, og så var præsten selvfølgelig også på billedet. Han hed Jens Kristian Holmgaard, kan jeg huske. Pigerne havde hvide kjoler på og pænt opsat hår, og drengene kom i mørkeblå eller sorte bukser og hvid skjorte. De havde også sat håret i dagens anledning.

Jeg har også nogle billeder fra den restaurant, hvor mine forældre holdt festen for mig. Jeg sidder mellem min mor og far. Alle ser glade ud. Dog ikke min far, for han græd, da han skulle holde tale for mig, og som jeg husker det, måtte han opgive at gennemføre talen, fordi han var så rørt. Der blev i det hele taget holdt mange taler, for vi taler meget i min familie, og vi sang også mange sange; sange, som gæsterne selv havde skrevet. De handlede om sjove og pinlige episoder med mig.

I min mappe fra dengang har jeg også gemt en oversigt over de gaver, jeg fik. Jeg fik både penge og ting, f.eks. et ur og nogle smykker.

Jeg kan kun huske lidt fra konfirmationsforberedelsen. Jeg ved, at vi skulle kunne fadervor og trosbekendelsen, og så sang vi selvfølgelig også salmer.

Lyder dette bekendt?

Ja, ikke. For sådan er unge mennesker blevet konfirmeret helt siden kong Christian den sjette i 1736 udstedte

”forordning angående den tilvordende ungdoms konfirmation og bekræftelse udi deres dåbes nåde”.

I konfirmander har selv set en kopi af forordningen; den er skrevet med gotiske bogstaver, som næsten ikke er til at læse og forstå.

Dengang *skulle* alle børn konfirmeres, og konfirmationen var adgangsbilletten til forskellige borgerlige rettigheder. Man skulle f.eks. være konfirmeret for at blive gift, for at stå fadder ved barnedåb og også for at søge et arbejde. Sådan var det, helt indtil vi fik grundloven i 1849.

Konfirmationen blev altså indført for 288 år siden. Helt så gamle er jeres bedsteforældre ikke, men når jeg læser de interviews, I har lavet med dem, kan jeg se, at de også er blevet konfirmeret, og at de også har fulgt traditionen. De har fortalt jer, at pigerne havde lange hvide kjoler på, drengene hvide skjorter og mørke bukser; nogle holdt tale og andre havde skrevet en sang. De har også fortalt jer, hvilken salme der er deres yndlingssalme.

I, konfirmander, bliver i dag skrevet ind i en årelang tradition. Konfirmationen er et overgangsritual; man markerer, at I står på tærsklen til ungdoms- og voksenlivet. Mange kulturer har sådanne traditioner og overgangsritualer. Men ved den kristne konfirmation får I mere med end blot et overgangsritual og en fest i dag.

I kong Christian den sjettes gamle forordning står der, at konfirmationsforberedelsen og konfirmationen skal opvække ungdommen i bestandig troskab i den nåde, som de har fået i dåben, og de skal opvækkes til at erindre på den pagt, som de er trådt ind i med Gud ved dåben. Det gjaldt dengang for 288 år siden, men det gælder så sandelig også den dag i dag.

Når I om lidt bliver konfirmeret, så er det en bekræftelse af jeres dåb. I bekræfter, at I tager imod dåbens gave. Dåbens gave er det løfte, som Gud gav, da I blev døbt, nemlig at Han vil være med jer alle dage indtil verdens ende.

Det er et løfte, som I kan leve jeres liv på, for vi mennesker opdager på et tidligt tidspunkt i vores liv, at livet på godt og ondt rummer meget mere og mange flere faldgruber og afgrunde end det, som kærligheden fra vores forældre, søskende og familie og venner kan beskytte imod. Vi opdager, at den tryghed og sikkerhed, som vi mærkede i den tidlige barndom gennem vores forældres kærlighed, også viste sig at være vores forældres kærlige dække over, at heller ikke de er herre over deres eget liv og deres egen skæbne.

Forældrekærlighed er ikke nok til at beskytte mod den modgang, som vi alle møder fra tid til anden i livet.

Den største kærlighed, som vi kan pege på for et menneske, er derimod den hjælp, der ikke kommer fra mennesker; men den kærlighed, som kommer fra Gud. Det er en kærlighed, som er meget større og meget stærkere end den kærlighed, som vi mennesker kender fra hinanden.

Den kærlighed øses over os i dåben, for i dåbshandlingen binder Gud os – i tro og vand og Ånd – til Hans kærlighed. Dåben er ikke kun et tegn på Guds kærlighed; dåben er Hans kærlighed. Og selvom I ikke skal have vand i håret i dag (og heldigvis for det med de flotte frisurer I har i dag!) så er denne konfirmationsdag en dag, hvor I med et ja bekræfter at tage imod den kærlighed, som blev øset over jeres hoved, da I blev døbt.

Men betyder den kærlighed overhovedet noget i det daglige liv?

Ja, det gør den i høj grad! Den betyder, at vi kan hvile i, at Gud har skabt verden, og at vi ikke behøver at finde en mening *med* livet. Meningen *med* livet kender kun Gud. Derimod skal *vi* finde en mening *i* livet. Og det er noget ganske andet end at finde meningen *med* livet.

Det betyder f.eks., at vi ikke skal opfinde verden på ny hver dag. Der er ellers så mange mennesker i vores tid, som gerne vil lave om og skabe nyt, og som ungt menneske kan man

godt få det indtryk, at det forventes, at alle mennesker skal lave om og skabe nyt. Skabe sit eget.

Men det skal I ikke. I skal derimod vide, at I er Guds elskede børn, og at Gud elsker jer, uanset om I kan præstere en hel masse. For kristendom er budskabet om, at Gud blev menneske i Jesus; at han døde og opstod for at være os mennesker nær i hele vores livs mørke, usandhed og usikkerhed. Det betyder, at vi i alle tidspunkter af vores liv er fuldstændig frie; både fra vores egen bedømmelse og andres bedømmelse. Frie til dag for dag, øjeblik for øjeblik, møde for møde, at være ansvarlige overfor Gud, i kærlighed til Næsten.

Det kan godt være, at I synes, at de tekster, der bliver læst og sunget i gudstjenesten, er gammeldags og svære at forstå. Men der er en mening med det! Guds ord kan og skal vi ikke lave om. De skal ikke ændres. Og jeg vil opfordre jer til at indleve jer i den tradition, som gudstjenesten også er. Jeg håber, at I med tiden vil holde af gentagelsen i gudstjenesten, for gentagelsen hjælper os til at finde ind til selve kernen. Indtil det vi ikke kan og skal forny.

Det giver ro i sindet, når vi ved, at vi søndag efter søndag kan træde ind i et rum, som vi kan genkende som kirkens rum, og når vi skal høre de tekster og salmer, som er blevet læst og sunget i hundredvis af år. Der er en ro og en tryghed i, at vi ikke skal opfinde og forholde os til nyt indhold næste søndag eller til næste konfirmation.

Fra i dag har I derfor en vigtig opgave. I skal være med til at videreføre kirken og kristendommen til generationerne efter jer.

Der er i hvert fald *to* ting, som jeg håber, at I vil tage med jer efter konfirmationsforberedelsen:

Det ene er Fadervor. Fadervor er god at have ved hånden, når livet bliver så stort, at vi næsten ikke kan rumme det. Måske overvældes vi af en glæde så stor, at vi ikke ved, hvor vi skal rette glæden hen. Eller vi rammes af sorg og ulykke, som vi ikke kan bære selv. Det har nogle af jer konfirmander været ude for i de ca. 8 måneder, som vi har haft sammen, for nogle af jer har måttet opleve den sorg miste et kært familiemedlem eller en god ven af familien. Og I har alle gået rundt på kirkegården, og I har været på krematoriet i Odense, så I har fået indblik i livets alvor! I de situationer er det godt at kunne folde sine hænder og vide, at vi ikke skal bære alt selv. Gud bærer med.

Den anden ting, som jeg håber, at I vil tage med jer, er, at I husker omkvædet til "Vi pløjed' og vi så'de".

Lad os lige synge den:

"Alle gode gaver de kommer oven ned

Så tak da Gud,
Ja, pris dog Gud,
For al hans kærlighed.”

Salmen minder os om at være taknemmelige over skaberværket, over livet. Salmen er skrevet i 1782, for 242 år siden. Tænk på, hvordan den er blevet sunget af millioner af mennesker i tidens løb.

Jeg vil afslutte denne tale, som jeg begyndte; nemlig med min egen konfirmation for 40 år siden. Dengang havde min farbror, som ikke lever længere, skrevet dette digt til mig:

”Tro, om du vil
en Gud er der til
en bekræftelse har du i dag givet
gid det vil glæde dig resten af livet.
Med troen i behold
du har dig et skjold.”

Jeg ønsker jer alle tillykke med, at I i dag har bekræftet det ja, der blev sagt, da I blev døbt. Og så ønsker jeg jer alt godt i livet. Må Gud være med jer alle dage indtil verdens ende.

Amen